ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ... ΑΝΕΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ

Κάποια ἐφημερίδα, τοῦ Λονδίνου εἶχε τελευταῖα τὴν ἀτυχῆ ἐμπνευσι νὰ ἀναγγείλη στοὺς ἀναγνώστας της, ὅτι ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἀπαντήση σὲ ὁποιαδήποτε ἐρώτησι θὰ τῆς ὑποβάλλοταν. Ἀπὸ μερικὲς ἐρωτήσεις ὅμως ποὺ τῆς ἐτέθησαν καὶ τὶς ὁποῖες παραθέτουμε κι' ἐμεῖς παρακάτω, θὰ καταλάβετε, ὅτι ἡ Λοντρέζικη ἐφημερίδα βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ἰδοὺ ἡ ἓν λόγῳ ἐρωτήσεις :

«Πῶς ὠνομαζόταν ὁ πρῶτος κάτοικος τοῦ Πεκίνου ;»
«Πόσες πέτρες περιέχουν οἱ λιθόστρωτοι δρόμοι τοῦ Λονδίνου ;»
«Ποιὸ εἶνε τὸ μεγαλείτερο βάθος τῆς ἄμμου στὴν ἔρημο Σαχάρα ;»
«Πόσα τζάμια παραθυριῶν ὑπάρχουν σ' ὅλο τὸ Λονδῖνο ;»
«Ποιὸς ἦταν ὁ πρῶτος παπουτσῆς τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, τοῦ Κατακτητοῦ ;»
«Μὲ ποιὸ βαθμὸ συγγενείας συνδέεται ὁ Λούδ Τζὼρτζ μὲ τὸν Κάϊν ;»
«Ποῦ βρίσκονται τὰ κόκκαλα τοῦ στρατηγοῦ Γόρδωνος, τοῦ θριαμβευτοῦ τοῦ Χαρτούμ ;»
«Πῶς ὠνομαζόταν ἡ πλύστρα τῆς γιαγιᾶς τοῦ Ποντίου Πιλάτου ;»
«Πόσες ὧρες ἐκοιμήθηκε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ὁ Μ. Ναπολέων ;»

Τώρα, ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀπαντήση στὶς ἐρωτήσεις αὐτές, ἀναλαμβάνομεν εὐχαρίστως νὰ στείλουμε τὴν ἀπάντησί του στὴν Ἀγγλικὴ ἐφημερίδα, γιὰ νὰ τὴ βγάλουμε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι της.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΜΑΘΗΜΑ

Κάποιος πλούσιος ἔμπορος ἐπῆγε κάποτε στὸ Λονδῖνο καὶ ζήτησε νὰ ἰδῆ τὸ βασιλέα Γεώργιο Γ'., ὁ ὁποῖος, κατὰ τύχην, ἦταν γνωστός του προσωπικῶς. Ὅταν ἐπαρουσιάστηκε στὰ ἀνάκτορα, ὁ ἐπὶ τῆς ἐθιμοτυπίας ὑπάλληλος, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ βασιλέως, τοῦ ὥρισε ὡς ὥραν ἐπισκέψεως τὴν 8η πρωϊνὴ τῆς ἑπομένης.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ ἔμπορος ἄργησε, ὅπως πάντα, νὰ ξυπνήση καὶ μόλις κατὰ τὶς ὀχτώμισι κατόρθωσε νὰ βρεθῆ στὰ ἀνάκτορα, ὁπότε ἔλαβε ἐκ δευτέρου τὴν παραγγελία νὰ περάση τὴν ἑπομένη καὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ ἔμπορος δὲν τὰ κατάφερε νὰ βρεθῆ στὰ ἀνάκτορα τὴν ὡρισμένη ὥρα καὶ παρεπέμφθη γιὰ τὶς ὀχτὼ τῆς ἄλλης ἡμέρας.

Τὴν τρίτη φορὰ ὅμως ἐφρόντισε νὰ ξυπνήση νωρίτερα καὶ νὰ γίνη δεκτὸς ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως. Ὁ Γεώργιος μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνη, σηκώθηκε ἀπάνω καὶ τοῦ φώναξε :

— Ὤ, καλῶς τὸν ὑψηλὸ φίλο μου. Μὰ πόσο κοιμᾶστε, ἀγαπητέ μου ;

— Τὸ κανονικό, Μεγαλειότατε. Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τακτικὸς καὶ κοιμᾶμαι μόνον ὀχτὼ ὧρες....

— Ὤ, κοιμᾶστε πολύ, πάρα πολύ, τοῦ παρετήρησε χαμογελῶντας ὁ βασιλεύς. Γιὰ τὸν ἄντρα ἀρκοῦν ἑφτὰ ὧρες ὕπνου, καθὼς καὶ γιὰ τὴ γυναίκα. Ἡ ὀχτὼ ὧρες εἶνε γιὰ τοὺς βλάκες, εἴτε ἄντρες, εἴτε γυναῖκες εἶνε αὐτοί !....

ταχτερὴ στολή, Ἱσπανική. Ὀνομάζονταν Σκιπίων καὶ εἶχε λάβει μέρος σὲ μιὰ Ἑλληνοτουρκικὴ μάχη, πολεμῶντας πλάγι στὸν πατέρα του.

Γιὰ τὸ Ροζαλὼφ διηγοῦνται τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο : Ἕνας Γάλλος, Σεβὲ ὀνόματι, (ποὺ εἶχε ἀπαρνηθῆ τὴ θρησκεία του καὶ γίνηκε μωαμεθανός, παίρνοντας τὸ ὄνομα Σουλεϊμὰν - μπέης), πολεμοῦσε στὶς τάξεις τοῦ Ἰμβραήμ, ὡς ἀρχηγὸς Ἱππικοῦ. Ὁ Ροζαλώφ, ποὺ τὸν ἐγνώριζε προσωπικῶς, ἀγανακτισμένος γιὰ τὴ διαγωγή του, τοῦ ἔστειλε γράμμα, καλῶντας τον σὲ μονομαχία, καὶ ἀφίνοντας σ' αὐτὸν νὰ διαλέξη τὸν τόπο καὶ τὸ ὅπλο τῆς μονομαχίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐξωμότης δὲν ἀπάντησε, ὁ Ροζαλὼφ τοῦ ξανάγραψε· τὸν ὠνόμαζε ἄτιμο, ἂν ἐξακολουθήση νὰ μείνη μὲ τοὺς Τούρκους, νὰ πολεμάη τοὺς χριστιανοὺς καὶ δὲν δεχθῆ τὴν μονομαχία. Τέλος, τοῦ ἔλεγε, ὅτι ἂν τὸν συναντήση πουθενά, θὰ τὸν περάση πέρα - πέρα μὲ τὴ Σάντα-Κατερίνα του, ὅπως ὠνόμαζε τὴ σπάθα του.

Αὐτὰ ἔγραφε στὸ Σουλεϊμὰν μπέη. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του, ὁ Ροζαλὼφ θυμήθηκε τὴν πρόσκλησί του σὲ μονομαχία καὶ ρώτησε νὰ μάθη ἂν ἤρθε ἀπάντησι στὸ γράμμα του ἀπὸ τὸν Γάλλο ἐξωμότη. Καὶ ὅταν τοῦ εἶπαν ὄχι, ὁ Ροζαλὼφ ἐμουρμούρισε : «Ἄτιμε Σεβέ» καὶ βυθίστηκε σὲ σιωπή.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Ροζαλώφ, ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο ἐπῆγαν στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας.

Τὰ δυὸ μεγαλείτερα ἔκαναν ἀπόπειρα νὰ δολοφονήσουν τὸν τότε Βασιλέα, ἀλλὰ συνελήφθησαν καὶ ἐθανατώθησαν.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ποιήματα τοῦ Γουστάυου Λαφφών, τοῦ συμπαθεστάτου ποιητοῦ τοῦ παρελθόντος, ἐδημοσιεύσαμε καὶ ἄλλοτε.

Ὁ Λαφφὼν ἦταν πρόξενος τῆς Γαλλίας στὴν Ἀδριανούπολι καὶ σ' ἄλλας πόλεις τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος, ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Ἀγάπησε τὴν Ἑλλάδα σὰν δεύτερη πατρίδα του. Συνεργάζετο σ' ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ τὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς του, 1890 καὶ ἐντεῦθεν.

Ἔγραφε τὴ δημοτικὴ θαυμάσια.

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς βρήκαμε τὰ «Ἅπαντά» του, τυπωμένα στὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου. Δημοσιεύουμε ἐξ αὐτῶν μερικὲς ἐκλεκτὲς μεταφράσεις, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ πάρουμε ἀπὸ τὸ βιβλίο του, πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὰ καλύτερα τραγούδια του.

Η ΤΥΦΛΗ ΜΑΝΝΑ

(τοῦ BERANGER)

Εἶμαι τυφλή, μὰ δὲν κουφίζω
Καὶ σ' ὅλα βάζω προσοχή.
Τοῦ κάκου θὲς νὰ μὲ γελάσης
Καὶ λὲς πὼς εἶσαι μονοχή.
Ὁ Δῆμος κάθεται κοντά σου,
Ἀκούω μιὰ κρυφὴ μιλιά,
Σοῦ πεσ' ἡ ρόκα ἀπὸ τὸ χέρι.
Κατερινιώ, δὲν κλώθεις πειά !

Σὲ ἐρωτῶ καὶ δὲν μοῦ λέγεις
Γιατὶ γοινιάζει τὸ σκυλί,
Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ σὰν τὸ γάτο
Πατᾶ ἀπάνω στὸ χαλί ;
Τί ἔχ' ἡ πότα κι' ὅλο τρίζει ;
Ποιὸς πολεμᾶ τὴν κλειδαριά ;
Τοῦ κάκου θὲς νὰ μὲ γελάσης.
Κατερινιώ, δὲν κλώθεις πειά !

Μοῦ λὲς πὼς κάνει πολὺ κρύο
Καὶ τὸ παράθυρο σφαλᾶς
Γιατὶ ἐλπίζεις ἀπ' τὸ κρότο
Νὰ μὴ σ' ἀκούσω πὼς μιλᾶς.
Ταῖς πονηριαῖς αὐταῖς ταῖς ξέρω
Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν νειά
Τοῦ κάκου θὲς νὰ μὲ γελάσης,
Κατερινιώ, δὲν κλώθεις πειά !

Πρόσεξε, κόρη μου, τὰ νειάτα
Εἶνε σὰν ἄνθη δροσερά,
Κι' ἂν μαραθοῦνε πρὶν τῆς ὥρας
Θὰ τὰ θρηνῆς καημὰ φορά...
Μὰ δὲν μοῦ λέγεις, τί ἀκούω ;
Θαρρῶ πὼς μοιάζουν μὲ φιλιά.
Τοῦ κάκου θὲς νὰ μὲ γελάσης,
Κατερινιώ, δὲν κλώθεις πειά !

Ἂν σ' ἀγαπᾶ μὲ τὴ καρδιά του,
Γιατὶ ὁ Δῆμος δὲν μιλᾶ.
Πῶς θὰ σὲ πάρη γιὰ γυναῖκα,
Μόνο σὰν κλέφτης σὲ φιλᾶ ;
Σὰν παντρευτῆς, γίνου κοκόνα
Ρίξε τὴ ρόκα στὴ φωτιά,
Καὶ θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἡ πρώτη.
Κατερινιώ, μὴ κλώθεις πειά !

ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ

(τοῦ ΕΡ. ΧΑΙΝΕ)

Μαζὶ δύο Γρεναδιέροι
Στὴν Γαλλία ἐγυρνοῦσαν
Ἀπ' τοὺς πάγους τοῦ Βορρᾶ,
Ποὺ τοὺς εἶχε πέντε χρόνους
Αἰχμαλώτους κρατημένους
Μαύρη τύχη καὶ σκληρά.

Ἔξαφνα στὴν Γερμανία
«Ἐνικήθηκε» τοὺς λέγουν
«Ὁ μεγάλος σας στρατὸς»
«Παρεδόθη τὸ Παρίσι.»
«Καὶ ὁ μέγας αὐτοκράτωρ»
«Εἶν' αἰχμάλωτος κι' αὐτός.»

Σκύβουν κάτω τὸ κεφάλι,
Καὶ τὰ μάτια τους δακρύων
Θερμῶν γίνονται πηγές.
Ἀναστέναξεν ὁ ἕνας
Κι' εἶπε : «νοιώθω πὼς μ' ἀνοίγουν»
«Ἡ παληές μου ἡ πληγές.»

«Μιὰ παράκλησι μονάχα.»
«Ἔχω, σύντροφε, θερμή.»
«Στὴν Γαλλία νὰ μὲ πάρης.»
«Γαλλικὸ νὰ λυώση χῶμα»
«Τὸ θλιμμένο μου κορμί!»

«Τὸν σταυρὸ αὐτόν, ποὺ φέρω.»
«Ὅταν θὰ μὲ κατεβάσης»
«Μὲς τὸ μνῆμα τὸ βαθύ,»
«Στὴν καρδιά μου πάνω βάλτον.»
«Δεξιὰ βάλ' μου τὸ τουφέκι»
«Καὶ ζερδιά μου τὸ σπαθί !»

«Ἀφοῦ εἶνε τελειωμένα»
«Ὅλα, ἔκραξεν ὁ ἄλλος,»
«Τώρα θάνατο ποθῶ.»
«Ἀλλὰ τὰ μικρὰ παιδιά μου,»
«Ἡ φτωχή μου ἡ γυναῖκα,»
«Τί θὰ γίνουν 'σὰ χαθῶ ;»

—Τί παιδιὰ καὶ τί γυναῖκα,»
«Ἀφοῦ πειὰ ὁ κόσμος εἶνε
«Γιὰ μᾶς τώρα μισητός ;»
«Τὰ παιδιὰ ἂς διακονέψουν!»
«Δὲν ἀκοῦς ; ὁ αὐτοκράτωρ»
«Εἶν' αἰχμάλωτος κι' αὐτός !»

«Ἄγρυπνος σκοπὸς θὰ εἶμαι»
«Καὶ θὰ καρτερῶ ν' ἀκούσω,»
«Μὲ ἀκοίμητη ψυχή,»
«Σάλπιγγες καὶ πυροβόλα,»
«Ποδοβολητὸ ἀλόγων,»
«Καὶ πολέμου ταραχή.»

«Ὁπλισμένος θὰ βγῶ τότε»
«Εἰς τοῦ αὐτοκράτορός μου»
«Τὴν φρουρὰ νὰ πεταχτῶ,»
«Καὶ τ' ἀλόγου του τὰ ἴχνη»
«Καθὼς πρῶτα μὲς ταῖς μάχαις»
«Μὲ χαρὰ θ' ἀκολουθῶ.»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΝΗΓΩΝ

Δυὸ Ἰρλανδοί, ὁ Ντάντο καὶ ὁ Πάτ, ψαρεύουν πλάϊ - πλάϊ.

Ἔξαφνα ὁ Ντάντο, τοῦ ὁποίου τὸ ἀγκίστρι τσιμπάει, σκύβει καί, γλυστρῶντας, πέφτει μέσα στὸ βαθὺ ποτάμι.

—Βοήθεια !... βοήθεια !... φωνάζει μ' ἀπελπισία... Δὲν ξέρω κολυμπι.

— Διάβολε ! τοῦ ἀπαντάει ὁ Πάτ, μορφάζοντας φλεγματικά. Νὰ μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία γιὰ νὰ μάθης !....